

KAAI
THEATER

ANNELEEN KEPPENS

THE MOON IS THE MOON IS THE MOON

27/04 – 20:30 & 28/04 – 19:00 | KAAISTUDIO'S

DANCE | 55 MIN.

EXTRA On Saturday 18/04 at 13:00 Anneleen shares some tools during a workshop to allow you to discover your personal movement language. No dance experience required!

ANNELEEN KEPPENS

THE MOON IS THE MOON IS THE MOON

NL *The moon is the moon is the moon* ontmantelt een danstrio en legt haar bouwstenen bloot. Net zoals in de schetsen die voorafgaan aan een schilderij, vertrekt de voorstelling vanuit verschillende perspectieven en houdingen. De afzonderlijke lagen die je in de choreografie ontdekt, nodigen uit tot een nieuwe manier van kijken. De dans uit zich als een ritueel waarin het opbouwen en verdwijnen van beweging inherent vervat zit. Net zoals Tibetaanse monniken wekenlang aan zandmandala's werken om ze daarna weg te vegen, bouwen drie dansers hun bewegingen op en wissen ze die weer uit. Wat overblijft is de gemeenschappelijke ervaring van dansers en publiek.

- Anneleen Keppens studeerde aan de Koninklijke Balletschool van Antwerpen en aan PARTS. Ze zoekt in haar werk naar een evenwicht tussen enerzijds pure, abstracte dans en anderzijds leesbaarheid en transparantie. Ze danste bij o.a. Daniel Linehan, Xavier Le Roy en Rosas. Met *The moon is the moon is the moon* debuteert ze als choreografe.

FR *The moon is the moon is the moon* démantèle un trio de danse et met ses fondements à nu. Tout comme les esquisses qui précèdent un tableau, le spectacle part de perspectives et d'attitudes variées. Les strates autonomes qu'on découvre dans la chorégraphie invitent à une manière nouvelle de regarder. La danse s'exprime comme un rituel auquel la construction et la disparition du mouvement sont inhérentes. À l'instar des moines tibétains qui travaillent des semaines à des mandalas de sable pour ensuite les effacer, trois danseurs construisent leurs mouvements et les effacent aussitôt. Ce qui subsiste est l'expérience collective des danseurs et du public.

- Anneleen Keppens a étudié la danse à l'école royale de ballet à Anvers et ensuite à PARTS. Dans son œuvre, elle cherche un équilibre entre la danse pure et abstraite d'une part et lisibilité et transparence d'autre part. Elle a dansé, entre autres, avec Daniel Linehan, Xavier Le Roy et Rosas. *The moon is the moon is the moon* est sa première chorégraphie.

EN *The moon is the moon is the moon* dismantles a dance trio and exposes its building blocks. Just like the preparatory sketches for a painting, the performance begins with various forms and perspectives. The individual layers of the choreography are revealed, which invites a new way of seeing. Dance is expressed as a ritual that inherently consists of the building up and erasing of movement. Just like Tibetan monks spend weeks working on sand mandalas only to wipe them away again, three dancers construct their movements and then erase them. What remains is the common experience of the dancers and the audience.

- Anneleen Keppens studied at the Antwerp Royal Ballet School and at PARTS. Her work seeks to balance pure, abstract dance on the one hand and interpretation and transparency on the other. She has danced for Daniel Linehan, Xavier Le Roy and Rosas, among others. *The moon is the moon is the moon* marks her debut as a choreographer.

CREDITS

CONCEPT & CHOREOGRAPHY Anneleen Keppens | CREATION & DANCE Maria Fereirra Silva, Anneleen Keppens, Victor Pérez Armero | MUSIC Gerrit Valckenaers | LIGHTING DESIGN Clive Mitchell | STYLING Maria Fereirra Silva, Victor Pérez Armero | MENTOR Oonagh Duckworth | TECHNIQUE Elke Verachtert or Stanislav Dobák | EXECUTIVE PRODUCTION Caravan Production | RESIDENCIES Vooruit (Ghent), STUK (Leuven), WP Zimmer (Antwerp), KAAP (Brugge), BUDA (Kortrijk), Cultuurcentrum De Spil (Roeselare) | SUPPORT Provincie West-Vlaanderen, de Vlaamse Overheid

'DANS HOEFT NIET NOODZAKELIJK OVER IETS TE GAAN, HET IS IETS OP ZICHZELF'

FRAGMENTEN UIT EEN GESPREK TUSSEN ANNELEEN KEPPENS EN OONAGH DUCKWORTH

Met je voorstelling wil je 'jouw dans meer transparant maken'. Wat bedoel je hiermee en wat motiveerde je om hierrond te werken?

De volledige voorstelling draait om een acht minuten durend basischoreografie voor drie dansers. De ervaring die we wilden creëren is gelijkaardig aan wanneer naast een schilderij in een museum voorbereidende schetsen of studies hangen. Ik voel me altijd erg aangetrokken tot die studies: ik hou er vaak meer van dan van het eigenlijke meesterwerk, omdat ze iets heel intiems over het werk met me delen. Aan de hand van de schetsen krijg ik een relatie tot een zekere vorm en wanneer ik die vorm zie in het grotere geheel heb ik een rijkere en meer geïnformeerde kijkervaring. Dit is wat ik wilde doen met mijn dans. Ik wilde de choreografie openbreken en haar anatomie blootleggen. Ik probeer als het ware zowel het proces als het product te tonen. Het begrip transparantie is voor mij essentieel en moet terug naar de voorgrond worden gebracht. We worden continu verleid en verdoofd door entertainment en gecorrumpeerde informatie; ik wilde tegengewicht bieden aan de afleidingen rondom ons en een situatie scheppen waarin mensen samen een choreografie kunnen ervaren. Tijdens de creatie begrepen we al snel dat ons vluchtig medium een eigen willetje heeft en dat transparantie kan tegenwerken. Dat was heel verhelderend voor mij. Het bevestigt mijn aanvoelen dat dans van nature iets mystiek heeft en dat het dus niet nodig is om extra enigmatische lagen toe te voegen aan een dansvoorstelling.

Kan je me iets vertellen over de titel *The moon is the moon is the moon*?

The moon is the moon is the moon is de titel van een hoofdstuk in een boek van Thich Nhat Han, een Vietnamese monnik, waarin hij beschrijft hoe niets toeneemt of afneemt. We zien de maan toenemen en afnemen, maar het blijft altijd de maan. Hij schrijft dat alles al het andere bevat, wat betekent dat niets kan verdwijnen. Het is een metafoor waarmee hij ons leert op een andere manier naar de dood kijken. Ik wilde deze metafoor toepassen op dans. Onze dans ontstaat geleidelijk aan en wordt dan langzaam weer uitgewist, maar we kunnen ons ook inbeelden dat ze altijd aanwezig is. De cyclische aard van de choreografie suggereert dat we oneindig lang zouden kunnen verder gaan, dat de dans steeds opnieuw zou kunnen verdwijnen en verschijnen.

Ik koos de titel ook omdat hij refereert naar Gertrude Stein's *A rose is a rose is a rose*. Hiermee bedoelde ze dat de roos niet voor iets anders staat. Ze staat niet voor romantiek. Ze staat niet voor liefde. Het is wat het is: een bloem met een specifieke geur en kleur. Onze dans is ook wat het is. Dans hoeft niet noodzakelijk over iets te gaan, want het is iets op zichzelf. Dat vind ik heel belangrijk. Het blijft waardevol om

een ruimte te creëren waar naar beweging op zich kan worden gekeken, en waar beweging bewust kan worden ervaren. Ik had een sterker statement kunnen maken door het stuk *The dance is the dance is the dance* te noemen, maar het werk vroeg om een meer poëtische titel.

De energie van de maan is erg aanwezig in de voorstelling. Ons doel was om onze dans meer transparant te maken, maar lunaire energie vertroebelt. Zo ontstond een interessante spanning tussen iets willen transparant maken en de weerstand hiertegen van het ding op zich. *The moon is the moon is the moon* blijkt daarom een meer passende titel te zijn dan *The dance is the dance is the dance*.

De maanenergie waar je over spreekt zet me aan je een vraag te stellen over de energie en de kwaliteiten van de voorstelling.

De creatie begon met het maken van het basistrio en dit trio kwam heel natuurlijk tot stand. Eens het af was realiseerde ik me hoe vloeiend en zacht het bewegingsmateriaal was. Het bevat veel details, nuances en subtiliteiten; kwaliteiten die ik heel kostbaar vind. De volledige voorstelling draagt deze energie, gezien ze draait om het basistrio. Dit betekent dat er geen frictie is, geen confrontatie, geen explosie. Het is moeilijk geweest om niet toe te geven aan de verleiding een uitbarsting in het stuk te steken. Maar we zijn al omringd door zoveel lawaai en geweld, en een publiek verwacht dat bijna ook in voorstellingen. Ik wilde de kans grijpen om mensen bloot te stellen aan delicatere kwaliteiten, aan een meer open en gevoelige ruimte. Dat is een uitdaging, maar ik wil erop aandringen.

Wil je dat de toeschouwers zich in een bepaalde staat van zijn bevinden, wanneer ze het werk bekijken?

Ik wilde het soort ervaring waar mensen dans zien en vooral erg onder de indruk zijn vermijden. Vaak is dans prachtig en virtuoos en genereert “wow”-gevoel in de zaal. Dit soort ervaring is niet erg genuanceerd. De “wow” kan een muur creëren, een afstand tussen het publiek en de dansers. Het oplossen van die muur geeft toegang tot een waaier aan ervaringen en sensaties en emoties, waardoor mensen zich volgens mij meer betrokken voelen. Maar opdat dit kan werken, moet het publiek een rol opnemen in het proces. In zekere zin vragen we de mensen om deel te nemen, wat niet wil zeggen dat ze fysiek meedoen, maar dat ze uitgenodigd worden om mee te denken.

'DANCE DOESN'T HAVE TO BE ABOUT SOMETHING, IT IS SOMETHING'

EXCERPTS FROM A CONVERSATION BETWEEN ANNELEEN KEPPENS AND OONAGH DUCKWORTH

With your performance, you aim 'to make your dance more transparent'. What does that mean exactly and what motivated you to work on this?

The performance revolves around a basic, eight-minute-long dance trio. The experience we aimed to create is comparable to when, in a museum, you see sketches or studies hung next to the painting for which they were a preparation. I've always been very drawn to these sorts of studies: I often like them more than the actual masterpiece because they tell me something very intimate about the work. Through the sketches I connect to a certain form and when I see this form in the bigger picture, I have a different and more informed viewing experience. This is what I wanted to do with my dance. I wanted to break it open and lay bare its anatomy. In a way, I wanted to reveal the process as well as the product. The concept of transparency is essential to me and I feel it needs to be reinstated. We are constantly lured and sedated by entertainment and corrupted information; I wanted to counter the distractions around us and create a situation for people to experience dance together. As we were working, we quickly understood that this ephemeral medium of ours has a will of its own and can resist transparency. This has been very illuminating for me. It confirms my intuition that it is not necessary to add mystery to a dance performance, because dance itself has a mystical disposition.

Could you tell me something about the title *The moon is the moon is the moon*?

The moon is the moon is the moon is a chapter in a book by Thich Nhat Han, a Vietnamese monk, in which he describes how nothing decreases or increases. We see the moon waxing and waning, but we know it is always there. He writes that everything contains everything else, which implies that nothing can disappear. It is a metaphor intended to address our fear of death. I wanted to apply this metaphor to dance. Our dance gradually comes into being and then is slowly erased, but we can also imagine that it is in fact always present. The cyclical nature of the choreography suggests that we could go on and on, that the dance could disappear and re-appear over and over again.

I also chose this title as it refers to Gertrude Stein's *A rose is a rose is a rose*. By this she meant that the rose doesn't stand for anything else. The rose doesn't mean romance; the rose doesn't mean love. It is what it is: it is a flower with a particular smell and colour. Our dance, as well, is what it is. Movement doesn't necessarily have to be about something, because it is something. I feel very strongly about that. I find it important to create a space to look at and appreciate and experience movement. I could have

made a stronger statement and name the piece *The dance is the dance is the dance*, but the work is not that straight-forward and I wanted a more poetic title.

The piece has a very lunar energy. Our aim was to make our dance more transparent, but lunar energy is very obscure, so an interesting tension arose between wanting to reveal something and the thing itself not wanting to be revealed. *The moon is the moon is the moon* turns out to be a more fitting title than *The dance is the dance is the dance*.

The lunar energy that you mention makes me want to ask you to talk about the energy and the qualities of the performance.

The process started with making the basic trio and this trio just happened. Only afterwards I realised how fluid and soft it was. There's a lot of detail, nuance and subtlety; qualities that are very precious to me. The whole piece carries this same energy as it revolves around the basic trio. This means that there is no friction, no confrontation, no explosion. It has been hard not to give in to the temptation of adding a sort of fire-cracker to the piece. But we are already surrounded by a lot of loudness and violence, and audiences have almost come to expect that in performances. I wanted to seize the opportunity to expose people to more delicate qualities, to a more open and sensitive space. This is challenging, but I want to insist.

Do you want the audience to be in a particular state when they are watching the work?

I wanted to avoid the kind of experience where people go and see dance and they are impressed by what they see. Often the dance is beautiful and virtuosic and the general feeling in the room is "wow". This kind of experience is not a very nuanced one. The "wow" can create a wall, a distance between the viewer and the dancer. Dissolving this wall gives access to a whole pallet of experiences and sensations and feelings, which I believe makes people feel more involved. But what is required for this to work is that the audience accepts a role in the process. In a sense, we ask people to participate, which doesn't mean they physically engage, it just means that they are invited to think along.

MORE DANCE DAY

METTE INGVARSEN LECTURE ON THE RED PIECES

Mette Ingvarssen gives a lecture on the relationship between sexuality, pleasure, performance, and economy. She reflects upon the way borders between private and public space are dissolving and how this process is fueled by an increasing demand for self-performance and self-exposure.

28/04 | 19:00 | **KAAITHEATER**

DD DORVILLIER & **SÉBASTIEN ROUX** ONLY ONE OF MANY

How does your perception of a dance or music sequence change when it is combined with a different choreography or a different musical composition? What meanings, impressions and images are conjured, and what unexpected relationships to listening and looking are stirred?

27>28/04 | 20:30 | **KAAITHEATER**

ANNELEEN KEPPENS WORKSHOP

Anneleen Keppens shares some tools she worked with when creating *The moon is the moon is the moon*. These tools are not based on technique, but on imagination and sensations. Guided improvisations allow you to discover your personal movement language and to create simple dance phrases that are unique to your body.
No dance experience required!

28/04 | 13:00 | **KAAISTUDIO'S**

Vlaanderen
verbeelding werkt

Klara

BRUZZ

dS De
Standaard